

מרוץ הלפיד לזכרה של טליה שואן: "חשוב שההנצחה תהיה ברבים כדי שלא ישכחו אותה"

בתחילת השבוע התקיים המרוץ המסורתי באחוזת ברק, כשהפעם צעדו לזכרה של הנערה בת ה-17 שנפטרה לפני כשנה וחצי ממחלת הסרטן • הוריה סיפרו על הילדה האופטימית והחזקה שלא ויתרה עד הרגע האחרון, וזה המסר שרצו להעביר באמצעות המרוץ • "גם אם אנשים נתקלים בקשיים, שתמיד יזכרו בטליה"

רני שחר

משתתפי המרוץ. מעורבות גדולה של היישוב והמועצה | צילום: אלבום פרטי

טליה שואן ז"ל. היתה בטוחה שתנצח את המחלה

ביום ראשון נערך מרוץ הלפיד המסורתי ביישוב הקהילתי אחוזת ברק, כשהשנה הוא נערך לזכרה של בת המקום טליה שואן ז"ל, שהלכה לערלמה במרץ 2017, לפני כשנה וחצי, כשהיא בת 17 בלבד. שואן נפטרה ממחלת הסרטן לאחר מאבק של ארבע שנים במחלה. "טליה היתה ילדה תוססת, מצחיקה וחברותית שאוהבת את החיים. היא תמיד אהבה לעזור לאחר. המחלה תפסה אותה בגיל ההתבגרות. היא עלתה לחטיבת בני נים והיתה כמעט בת 13 כשהחלה לחוש כאבים שבסוף התבררו כסרטן העצמות", מספרת אמה של טליה, מירב שואן, "כל המחלה היא התמודדה בעזרת נפש ובכוחות מפורפים כדי לחיות ולהמשיך בשגרה על אף הטיפולים, הניתוחים וכל הפרוצדורות שהיא נאלצה לעבור והיא המשיכה ללכת לבית הספר לסירוגין, בהתאם למצבה הגופני. היא ראתה עולם, השתייכה לה מן עמותות, נסעה להרבה טיולים בארץ ובחו"ל והצליחה לנהל חיים חברתיים מאוד תוססים".

האם מספרת כי במהלך ארבע השנים הללו בתה לא ויתרה לרגע עד שלבסוף המחלה הכריעה אותה. "לאורך כל הדרך היא היתה בטוחה שהיא תנצח את המחלה וכולנו היינו בטוחים בכך. היא קורצה מחומר כזה שהיינו משוכנעים בכך וגם לא היתה דרך אחרת לצלוח את זה בלי לקוות לזה. היו הפגות של שלוש פעמים במחלה, אך היא חזרה וכשהיא חוזרת זה כבר פחות טוב ועם תחושת פחות טובה, אבל על אף זאת אף פעם לא חשבנו שלא נצלח את זה. היא כל הזמן אמרה ושידרה מסר חד וברור שממשיכים הלאה. כשכולם היו עם הראש למטה, היא היתה מבקשת מאיתנו להרים אותו. היא חיזקה את כולם. הרופא שלה

יצא שזה גם היה גרמיני של תנובה וראש חודש שהעצימו את היום הזה, בדיוק כמו טליה שנתנה אור גדול גם בחייה וגם בלב תה. תמיד הסתכלו עליה ביופי עוצר נשימה וגם על פנים שנותנות אור ומאירות כמו המסע הזה שכולו היה אור", סיפרה שואן בהתרגשות.

שואן מסבירה מדוע ההנצחה באמצעות המרוץ היתה כל כך משמעותית. "זה פשוט לבחור בחיים ולהחיות את טליה. טליה ללא ספק היתה אתנו במרוץ הזה. ההרגשה היא שהיינו אותה בתוך כל אחד שצעד. אנחנו בטוח לא נשכח אותה, אבל חשוב שההנצחה תהיה ברבים כדי שאף אחד לא ישכח אותה. שגם אם אנשים נתקלים בקשיים, שתמיד יזכרו בטליה. ביום המרוץ מישהי שעוברת תקופה קשה אמרה לי שהיא מסתכלת על טליה ועל הדרך שעברה ואו מתעצמת מזה ופחות קשה לה, וזה המסר שאנחנו מעבירים דרך ההנצחה והמרוץ".

שנתנה חסות וכל מה שצריך מבחינה טכנית. הוספנו צמידים, תולצות ופלאיירים לזכרה. כיף לראות כמה הילדה שלך הפריצה אור לרבים. הקהילתיות פה מאוד חזקה וזה התבטא ברגע שהיא נפטרה, גם מבחינה טכנית וגם מבחינה רגשית. היתה פה עלייה לרגל ואנשים תמיד דאגו לנו. גם מועצה מאוד עזרה".

לדברי האם, המרוץ היה מסע של ביחוד שמה שאפיין אותו שלא עוצרים ולא מוותרים גם כשקשה - בדיוק כמו במקרה של הבת שלה. "אני הסתכלתי על זה מהכיוון של אור, של דרך, של מסע, של ביחוד, של לעזור לאחר. זה היה מסע של שמונה ק"מ לומטרים שבחלקו רצו, בחלקו הלכו, בחלקו החזיקו ידיים ועזרו. לפעמים קשה יותר כי יש עלייה, אבל עוד קצת וביחד נסיים את המסע. כאילו בולעים את החיים ולא ערצרים וזה פשוט 'התלבש' על טליה בצורה יוצאת דופן. זה בעצם המסע שטליה עברה.

אמר שהיא החולה הכי 'בריאה' שהוא ראה בחייו. היא לא נראתה חולה ולא שידרה את זה. אף פעם לא התמסכנה ולא רצתה שירחמו עליה. גם כמשפחה דאגנו לנהל שגרת משפחה בבית ולא נתנו לזה לשנות סדרי עולם".

מאז מותה של טליה, הוריה מירב ושרון, פועלים להנציח אותה בכל מיני דרכים. "יש לנו אתר אינטרנט שאנחנו מתכוונים לפתוח עבורה שייקרא 'הבלוג של טליה' שכל מה שיעלה שם יהיה מהעניינים שלה עם מסר אופטימי וכנוסף יש ספר שאני כותבת. אלה שני דברים גדולים שלוקחים זמן", מספרת האם.

בינתיים כאמור החליטו להנציח אותה באמצעות מרוץ הלפיד, שהוא מסורת קבועה ביישוב בחג החנוכה. "השנה היתה הצעה מצד היישוב שהמרוץ המסורתי יהיה לזכר טליה. זה מאוד ריגש אותנו", מציינת שואן, "היתה מעורבות גדולה של היישוב והמועצה